

La T4, l'A3 i el canvi climàtic

Un dels problemes del canvi climàtic és que malgrat que tots intuïm que hi ha alguna cosa que no acaba de funcionar amb l'oratge, no acabem de veure què passa. Intuïm el canvi, comprenem que hi ha factors que el poden generar o accelerar, però no el toquem, no veiem "la cosa". Això vol dir que per preveure les conseqüències de l'emissió de gasos que generen l'efecte hivernacle, necessitem mitjans alternatius als de la percepció immediata. És per aquest motiu que els defensors de la teoria de la catàstrofe climàtica han fet servir gràfics que mostren com el camí endegat ens du al col·lapse.

En una de les escenes més recordades del documental *An inconvenient truth*, l'Al Gore s'enfila en un muntacàrregues hidràulic que l'eleva a uns deu metres d'alçada en paral·lel a l'eix y d'un gràfic de coordenades, en el qual es mostra l'evolució de la concentració atmosfèrica de CO₂ projectada l'any 2100. Després de l'any 2050, quan s'assoleix una concentració de 550 partícules per milió, la línia de la temperatura puja verticalment, de manera dramàtica, molt per damunt de l'alçada que pot assolir el muntacàrregues en el qual viatja l'exvicepresident. Aquesta representació ha esdevingut una fita en la història de la comunicació de la teoria del canvi climàtic. El cop sobre les consciències populars va ser determinant. Avui dia ja ningú no dubta que és bo posar les coses a lloc i controlar l'emissió de gasos, no fos cas que ho engegéssim tot plegat a dida.

Passa el mateix amb un parell de notícies que han aparegut a la premsa catalana aquests darrers dies. La primera té a veure amb l'aeroport de Madrid. Més enllà de la inversió faraònica de la T4, duta a terme al servei de consolida Madrid com a únic aeroport internacional de l'Estat, ara hem sabut que les compa-

ANTONI VIVES

ECONOMISTA I ESCRIPTOR

nyies Iberia i Aena han decidit invertir 100 milions d'euros en una nova terminal de càrrega a l'aeroport madrileny. La intenció és convertir Madrid en el principal boló aeroportuari de mercaderies d'Europa en relació a Llatinoamèrica. La nova terminal de càrrega minvarà de manera molt important els temps d'espera, incrementarà l'eficiència i la qualitat del servei del tractament de mercaderies, crearà quatre-cents llocs de treball directes i més d'un miler d'indirectes. El que no diu la notícia és que aquesta aposta torna a deixar Barcelona al marge de les inversions de l'Estat en matèria logística. Tampoc no diu que Espanya obvia de manera dolosa el potencial barceloní de la combinació de port, aeroport i Zona Franca com a principal zona logística del sud d'Europa, i una de les de més potencial de creixement del món si s'hi fan les inversions adequades, com em deia fa pocs dies el president de l'Autoritat Portuària de Nova York i Nova Jersey.

La partida es juga en el marc de la competència entre metròpolis. I la competència més important correspon a la metròpoli més propera, que no és altra que Madrid. Obviar-ho, fer veure que no passa res, és desastrós. Seguir fent el joc a qui col·labora amb els nostres competidors principals és, com a mínim, absurd. Perdre pistonada en l'opció estratègica de la logística és perdre capacitat competitiva, una capaci-

tat que té efectes reals sobre tots i cadascun de nosaltres, ara que veiem com tanquen tantes empreses establertes al nostre país.

Una altra notícia ha corregut per teletips i capçaleres: les agències de *rating*, que són les que qualifiquen la solvència de les institucions, han rebaixat la qualificació de la Generalitat de Catalunya d'A2 a A3, i l'han deixat per darrera de moltes comunitats autònomes espanyoles a qui Catalunya cedeix una part substancial de la riquesa generada després que l'Estat ens la confisca. La baixada de la qualificació implica que el preu del diner que haurem de demanar al sistema financer s'encarirà, i que Catalunya arrossegarà un llast encara més gran del que ja té. El cost personal, vull dir el cost que aquesta situació significa per a les persones, per a cadascun de nosaltres, el podem intuir, però encara no el tenim ben apamat. Ho dic en aquest moment de retallades d'inversions i serveis públics que depenen de la Generalitat, retallades que per molt necessàries que siguin, que ho són, posen en risc el nostre futur col·lectiu i individual, mentre que n'hi ha d'altres que segueixen prenent la fresca a costa nostra.

Ens cal un gràfic com el de l'Al Gore i el canvi climàtic en relació al que ens està passant. No parlo del clima polític nacional, cada cop més decantat cap a la lògica de la sobirania. Parlo del canvi climàtic generat per decisions alienes que miren de convertir Catalunya en un jugador secundari en l'economia global, precisament amb l'esperança de minimitzar-nos nacionalment i treure's el problema català de sobre. Ens cal un gràfic que demostrï que ens volen sotmetre a nivells de pobresa que no ens permetran aixecar el cap. Ens cal un gràfic que demostrï que si ens esclafen com ho volen fer, ens costarà molt remuntar. Ells tenen pressa. Nosaltres, més.